

Ett krav som äventyrar religionsfriheten

Välkommen till SvD. Du har hamnat på den här sidan via **Google**.

Sök fler artiklar om [sara pellving](#) på SvD.se [Till SvD:s startsida](#)

4 november 2012 kl 15:54 , uppdaterad: 4 november 2012 kl 22:28 **REPLIK | BEGRAVNINGAR**

Olika religiösa samfund måste i ett frihetligt samhälle ha rätt att i sina lokaler få tala om det centrala i sin religion.

Amanda Florin och Anders Göransson

Den 1 november ställde Sara Pellving en fråga [på Brännpunkt](#): ”Vem tänker du på vid din farfars begravning?” Svaret är enkelt: Farfar, så klart. Särskilt enkelt är det i vår situation eftersom farfar (far) begravdes för halvannan månad sedan. Farfar var kristen, så det var inte konstigt att begravningen skedde i kyrkan och att det personliga om farfar var sammanflätat med det kristna budskapet. För en annan farfar kanske det hade varit lika naturligt att ha en borgerlig begravningsakt. Valet är som bekant fritt. Vi undrar: vet inte den borgerliga begravningsofficianten Sara Pellving det?

Visst har Pellving rätt i att vi lever i ett alltmer sekulariserat samhälle. Staten ska självklart vara sekulär, men att avkräva hela samhället detsamma är att gå för långt och äventyra religionsfriheten.

Håller inte Pellving med om att olika religiösa samfund i ett frihetligt samhälle måste ha rätt att i sina lokaler få tala om det centrala i sin religion? Om exempelvis en politiker begravs borgerligt är det väl självklart att hennes politiska ideologi färgar ceremonin.

En begravningstjänst i Svenska kyrkan följer naturligtvis en struktur. Troligtvis är inte många förvånade över att den strukturen har med Gud att göra. Vår erfarenhet är att det råder ett stort mått av flexibilitet hos präster och andra anställda i Svenska kyrkan när det gäller begravningar. Det finns säkert undantag men regeln, tror vi, är att till exempel begravningstjänstens musik präglas av den dödes personlighet. Om prästen dessutom talar i sju minuter om den döde, är det i själva verket ganska mycket. Ett normalt griftetal är runt tio minuter långt. De flesta skulle nog inte vilja att prästen talade längre.

Det är med stor förvirring vi läser hur Pellving å ena sidan slår ett slag för det sekulära samhället och å andra sidan så problemfritt inlemmar en kristen högtid i detta önskvärda samhälle. Talet om att denna helg är enda tillfället att minnas de döda förstår vi inte alls. Är det inte bättre att minnas dem hela året?

Har Pellving använt sig av en kristen högtid, där vi hedrar våra nära och kära, för att marknadsföra sin egen verksamhet? Är inte det långt mycket värre än att en präst talar om Gud i kyrkan?

Vi måste också med kraft ifrågasätta bilden av att det kyrkliga dominerar på bekostnad av sorgearbetet. Inte minst på våra sjukhus har präster men även företrädare för andra religioner kämpat för att döden ska synliggöras. Att beskylla religionen för att ha städat undan döden är inte bara osmakligt utan även osakligt.

Kan det inte vara så att 81 procent av alla begravningar är kyrkliga, för att många uppfattar det kristna budskapet som meningsfullt och hoppingivande? När vi inte längre kan göra något för den vi älskar blir det för många i vårt land (och i vår värld) viktigt att överlämna henne till en kraft som är större. I kyrkan kallar vi denna personliga kraft Gud.

Eftersom detta är helt valfritt i vårt samhälle har vi svårt att förstå vad det är som Pellving kritiserar. Har inte de 81 procenten gjort ett eget val som ska respekteras? Vi skulle aldrig drömma om att ifrågasätta de 19 procenten, som valde något annat.

AMANDA FLORIN

farfars barnbarn och pressekreterare

ANDERS GÖRANZON

farfars son, präst och PhD